

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γειά σου Γιώργο,

Ήρθε, έρχεται το κατάλαβες; Εσύ περιμένεις λουλούδια και ζέστες; Έβγαλες δεύτερη κουβέρτα λέω εγώ και σεντόνιασε το παπλωμα; Το θυμάσε το σεντόνιασμα;

Ήταν τόση η χαρά μας να κυληθούμε στο άνω πάπλωμα. Το άπλωναν κάτω, πάνω στο σεντόνι κι εγύριζαν τις άκρες και πέρναγαν αραιές βελονιές να μη μπερδεύεται το σεντόνι στα πόδια. Είχαν και το γιούκο που έβαζαν τα μάλλινα, κουβέρτες, παπλώματα, παντανίες και όλα τα απλαδικά.

Εκεί και τα προικιάτικα του αργαλιού. Μια στίβα πάνω σε κασέλα ή κάποια βάση. Κι ερχόταν ο Μάνης και τα έβαζαν με τάξη τα χειμωνιάτικα, τα βαρειά σκεπάσματα. Γι αυτό σου λέω, ήρθε 'Μάνης. Έβγαλες κανένα πάπλωμα από το γιούκο;

Πόσα έχουν αλλάξει από εκείνα τα παιδικά χρόνια! Κι όχι μόνο στη ζωή μας. Μένουν μόνο από τα τότε κάποιες αναμνήσεις ξεθωριασμένες, κάτι παιδάκια να πηγαίνουν εκδρομή και να τραγουδάνε... καλώστονε το Μάνη, το χρύσο Μάνη - με άνθη στολισμένος ήρθε πάλι... Κι ήτανε γιορτή μεγάλη, είχαμε εκδρομή! Τι εκδρομή δηλαδή, λίγο έξω από το χωριό! Μνήμες από το χτες, κάποιες ξεθωριασμένες και κάποιες έντονα χαραγμένες σαν τη μεγάλη εκδρομή που άλλαξε τη ζωή μας. Σ' ένα μεγάλο πλοίο, μέρες και νύχτες στην απέραντη, την ατελείωτη θάλασσα στην άλλη άκρη του κόσμου.

Μνήμες κι εκείνο τα ταξίδια, είμασταν νέοι τότε με όνειρα κι ελπίδες και πίστη σ' ένα αύριο καλύτερο. Το πετύχαμε; Δεν ξέρω ζήσαμε αυτό που μας δόθηκε και κάναμε το καλύτερο που μπορούσαμε, δεν ξέρω αν εκπληρώθηκαν τα όνειρά μας, ανάλογα με τι ονειρευτηκε καθένας κι ανάλογα τι βρήκε στη ζωή.

Σήμερα, μ' άσπρα μαλλιά οι πιο πολλοί, όσοι μείναμε δηλαδή, κοντά στο τζάκι, που έγινε αιερκοντίσιον, με ένα κρασάκι τσουκαλιστό, που έγινε μπύρα, υποδεχόμαστε και τούτο το χειμώνα, πότε κιάλας ήρθε, πότε πέρασαν τα χρόνια, πόσο γρήγορα φεύγουν!

Γιώργο, καλώς να το δεχτούμε και το Μάνη, τον Χρυσομάνη και τον χειμώνα που έρχεται, οι αλλαγές είναι ουσία ζωής.

Αλλαγές! Το κατάλαβες; Π' ανάθεμά σε και που φεύγεις, δεν ξεκολλάς από τα γραψίματά σου. Ναι, σε θέλουμε αλλά και σαν φίλοι θέλουμε και εμείς. Να πιούμε ένα κρασάκι στο παραγώνι σε ώρα, έκτός καθήκοντος. Δεν τελειώσαμε, ρε φίλε, τώρα είναι ωραία η ζωή!

Φ Θ Ι Ν Ο Π Ω Ρ Ο

Θα έρθει ένα φθινόπωρο με πρωινά κλειστά.

Με μεσημέρια πένθημα και δύσες ματωμένες. Στα σύρματα χελιδονιών μπουλούκια αραδιαστά. Θα λεν για χώρες μακρινές, χώρες ονειρεμένες.

Θα είναι ένα φθινόπωρο πνιγμένο στη βροχή, Όπου τα δέντρα ο άνεμος αργά θα ξεχτενίζει. Κι εσύ το ξέρεις, το θωρείς, δεν έχει απαντοχή για καλοκαίρια και χαρές, άλλη εποχή αρχίζει.

Και θα 'ρθει ένα φθινόπωρο...

Στο τζάμι θ' αντηχεί

Το πένθιμο μουρμουριτό που θα τονίζει η μπόρα,

Σαν δάκρυ αποχαιρετισμού. Κι εσύ στη σιωπή Αδάκριτος κι αγέλαστος, σαν τα βλέπεις τώρα...

Και το ταξίδι σκέφτεσαι κείνο το μακρινό

Σαν τα πουλιά που φεύγουνε τούτη την άδεια ώρα.

Θα 'ναι σαν να 'φευγες κι εσύ, με βήμα σιγανό. Κι ένα τρανό ευχαριστώ για ότι έζησες ως τώρα.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Το κατάλαβα, το κατάλαβα! Αλίμονο πια ύστερα από 60 χρόνια σ' αυτή την ευλογημένη χώρα αν δεν είχα καταλάβει πως όλα είναι... ανάποδα! Καλοκαίρι στην πατρίδα και χειμώνας εδώ, Χριστουγεννα με χιόνια στην πατρίδα και μες στην κάψα τού καλοκαιριού εδώ, κοιμούνται στην Ελλάδα κι' εμείς δουλεύουμε εδώ στον πσινό τής γης όπως είπε και ο Πολ Κίτινγκ.

Στην Αλεξάνδρεια δεν γιορτάζαμε την Εργατική Πρωτομαγιά, αλλά το έμπα τής Ανοιξης. Αγοράζαμε στεφάνια από λουλούδια και τα κρεμούσαμε στις εξώπορτες ή στα μπαλκόνια μας και υπήρχε ένας κρυφός ανταγωνισμός

για το ποιός είχε το πιο όμορφο στεφάνι.

Επειδή δεν είχαμε βαρύ χειμώνα δεν κάναμε μεγάλες αλλαγές στο ρουχισμό, αν και βγάξαμε τις μπατανίες από τα κρεβάτια όταν έπιαναν οι ζέστες.

Στην Αυστραλία ένιωσα τις τέσσερις εποχές και μου άρεσε η διαφορά, αν και θα προτιμούσα τα Χριστούγεννα με χιόνι. Στην Αλεξάνδρεια δεν χιόνιζε, φυσικά, αλλά όταν φτιάχναμε τη φάτνη για τα Χριστούγεννα με τσαλακωμένο μπακαλόχαρτο, κολλούσαμε κομμάτια από βαμβάκι για να φαίνεται χιονισμένη.

Χιόνι είδα για πρώτη φορά όταν επισκέφθηκα το Πήλιο και κόντεψα να πεθάνω από πνευμονία, παρόλο που φορούσα παλτό και γάντια!

Τώρα όλα έχουν αλλάξει και δίνουμε κάθε μέρα τη μάχη μας με τον αμείλικτο χρόνο, αλλά δεν το βάζουμε κάτω, εκείνος τη δουλειά του κι' εμείς τη δικιά μας, όπως λέει και μια καλή φίλη.

Μη νιάζεσαι καλέ μου φίλε για το χτες και μην κάνεις απολογισμό, γιατί κάνεις τον καιρό σου και δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Οπως λες, ν' απολαμβάνουμε κάθε μέρα με την ομορφιά της, γιατί η ζωή είναι όμορφη σε όλες τις εποχές και όλες τις ηλικίες με τα αναπόφευκτα προβλήματα που φέρνουν μαζί τους.

Ας καλωσορίσουμε, λοιπόν, το χειμώνα φέτος και νά 'μαστε καλά να δούμε πολλούς ακόμη χειμώνας και καλοκαίρια μαζί μ' αυτούς που αγαπάμε. Αυτούς που ομορφαίνουν τη ζωή μας με την αγάπη τους...

